

Contra un calendari escolar sense sentit ni consens!

El Departament d'Educació, un cop més, improvisa un avançament escolar fruit de la manca de reflexió i de consens amb el Consell Escolar, sindicats i famílies.

El Departament d'Educació, un cop més, improvisa un avançament del calendari escolar que començarà el proper 6 de setembre a infantil, primària i secundària obligatòria. Aquesta modificació ha estat caracteritzada per la manca de reflexió i de consens amb el Consell Escolar, sindicats i famílies.

La Intersindical ens oposem frontalment a aquesta manera de fer d'un Departament que només té en consideració allò que li dicta la Fundació Bofill en comptes d'escoltar la comunitat educativa i atendre les veritables necessitats tant de l'alumnat com dels professionals de l'educació. Són molts els arguments que ens porten a rebutjar unes polítiques educatives que responen purament a interessos marquetinians, més propis d'un govern neoliberal que no pas d'un d'esquerres.

Els darrers cursos hem pogut veure com, a causa del canvi climàtic, els termòmetres s'enfilaven molt per sobre del que està permès. Recordem que la normativa reguladora, RD 486/1997, estableix que la temperatura a les aules ha d'oscil·lar entre els 17 i els 27 graus. Els passats mesos de maig, juny i setembre es van registrar centenars de casos de lipotímies i cops de calor entre els professionals dels centres i l'alumnat.

Estudis recents demostren que, any rere any, els mesos de calor aniran a més. I què fa el conseller Cambray, davant d'aquestes evidències? No escoltar i continuar endavant amb el seu pla. Això sí, instal·larà quatre ventiladors i aparells d'aire condicionat als espais comuns d'alguns centres educatius. Què pretén, que s'anxovi tot l'alumnat dins la sala climatitzada que tindrà l'escola afortunada?

Però no només ens hi oposem per qüestions de benestar climàtic; els nostres arguments van més enllà. El fet d'avançar el calendari té altres implicacions que acaben perjudicant l'alumnat: ens referim a la manca de planificació del curs. Les primeres setmanes del mes de setembre han de servir perquè els docents puguin incorporar-se al nou centre de treball, planificar cursos, preparar materials, fer reunions de traspàs entre centres, entre tutors/es, elaborar programacions, fer grups de tutories, entre d'altres moltes tasques burocràtiques que ens permetran rebre l'alumnat en bones condicions.

La imposició d'aquest inici abrupte acaba sent un perjudici per a l'alumnat que s'arrossega al llarg de tot el curs. El Departament proposa que fem part d'aquestes tasques al juliol (període que està destinat a la formació continuada dels docents) sense tenir en compte que bona part de la plantilla no coneixerà la seva destinació fins al setembre. És a dir, ni els professionals podrem fer les formacions a les quals tenim dret, ni els cursos es podran preparar amb tota la plantilla.

És més, ni tant sols tots els alumnes estan matriculats als centres educatius al juliol, i en moltes ocasions no sabem quants alumnes tindrem fins al mes de setembre. La preparació que es fa per un grup d'alumnes varia molt respecte la que es pot fer per a una agrupació diferent. Això, en el supòsit que realment es pretengui posar l'alumnat al centre, tal com promulguen els ideòlegs del Departament.

I si, tal com fa palès el Departament, la preparació real del curs al setembre li és igual, per què forçar que es faci al juliol enlloc del juny, un cop acabades les classes? L'única lògica que hi trobem és que es tracta d'una mesura de càstig vers el col·lectiu docent per posicionar-se, pràcticament de forma unitària, en contra de les polítiques neoliberals del Departament.

Continuem amb més raons per mostrar la nostra disconformitat. Catalunya és un dels països on es fan més hores lectives de tota la UE (primària 830 vs 769 de mitjana europea, secundària 1.054 vs 892 a la UE). Quina raó pot haver-hi per justificar aquest augment d'hores, si no és per la necessitat de concebre els centres educatius com aparcaments, i així promoure una millor disponibilitat de les famílies als seus llocs de feina? En efecte, no només és una falta de respecte cap als professionals de l'educació, sinó també cap als infants i joves, que haurien de gaudir de més temps en família. Per reforçar aquest argument, només cal fer una ullada als nous currículums, però això ja són figues d'un altre paner.

El Departament, en la ja infame campanya de màrqueting en què defensava l'avançament del calendari a ritme de rèquiem, anunciava que la mesura comportava "transformació pedagògica, feminisme, conciliació i millora educativa". Bé, la transformació pedagògica l'està aconseguint: els resultats de l'alumnat català són cada cop pitjors, es miri per on es miri. Això és incompatible amb la millora educativa, llevat que millorar vulgui dir passar més dies a l'escola.

Sobre la conciliació, com ja dèiem en el comunicat en defensa de la jornada continuada, pensem que cal una conciliació familiar, no una conciliació laboral. És a dir, la classe treballadora d'aquest país ens mereixem l'oportunitat de treballar menys hores per poder criar els nostres fills, en lloc d'unes escoles sempre obertes on puguem aparcar la canalla i així ser lliures per treballar fins a l'extenuació.

Per últim, el Departament es llueix quan defensa que es tracta d'una mesura feminista. Ho fa perquè creu que la responsabilitat de cuidar la canalla ha de recaure sobre les dones. Per tant, si les alliberen d'aquesta càrrega durant uns dies, són uns campions feministes. La visió retrògrada que té aquest Departament del nostre model de societat ens sembla totalment reprovable.

De tot plegat només en podem concloure que el conseller González-Cambray, lluny de vetllar pel benestar de la ciutadania com un bon servidor públic, no té cap interès per l'educació pública, per les necessitats de l'alumnat i les famílies, ni pels i les professionals de l'educació. És per això que es dedica a desballestar-la sense cap mena d'escrúpol. Cal preguntar-se, en conseqüència, quins són els interessos reals del senyor Cambray.

La Intersindical planteja noves mobilitzacions de cara al setembre

Avui, davant de la seu del Departament d'Educació, s'ha celebrat una roda de premsa en què hem emès el següent comunicat:

LA INTERSINDICAL CRIDEM A LA VAGA A PRINCIPIS DEL CURS QUE VE

El sindicat independentista proposem als centres educatius que no programin colònies ni activitats fora del centre fins que el Departament d'Educació no s'avingui a una negociació real.

Ja fa dos cursos que el sector educatiu estem en peu de guerra contra un conseller que ha superat, de lluny, els seus predecessors pel que fa a la consolidació i l'aprofundiment de la retallada de drets laborals i a l'autoritarisme amb què tracta el cos docent. Aquestes pràctiques han causat un gran malestar als claustres, amb mesures tan polèmiques com l'avançament del calendari escolar o la reintroducció de l'horari partit a la secundària.

Tot això ha estat emmarcat per un procés d'estabilització injust, fet a correccuita i malament, dividit en dos processos radicalment diferents: d'una banda, una entrada al funcionariat per la porta gran, sense proves ni pràctiques, farcit d'irregularitats i caracteritzat per la manca de places; de l'altra, un concurs-oposició amb l'afegit d'un nou currículum, i amb una sensació d'espasa de Dàmocles sobre els i les docents que s'hi han de presentar, que es pregunten si tindran feina d'aquí a dos anys. Malgrat la pressió dels sindicats, el Departament mai no ha volgut aclarir els seus plans sobre què passarà amb les persones en frau de llei a partir de l'1 de gener de 2025, perquè no es pot obviar que la Llei Iceta preveu acomiadaments.

La submissió a les "recomanacions" de la Fundació Bofill; la no reversió de cap retallada, amb l'honrosa excepció del retorn de l'hora lectiva, que va permetre la creació de 3500 dotacions extres, també feta tard i malament; uns nous currículums que la gran majoria d'experts reals en educació –els docents que són diàriament a l'aula– veuen com irreal i inassumibles; uns processos d'estabilització i el maltractament que es viu dins i fora de l'aula, amb un suport nul per part del Departament, entre d'altres, fan que calgui alçar la veu i dir PROU.

Tampoc hi ha cap compromís real per aplicar la immersió lingüística, ni es vetlla pel compliment dels projectes lingüístics dels centres, desídia que s'afegeix al desempament dels docents que volen fer classes en català i no poden perquè així ho dicten uns estaments judicials arbitraris i ultraespanyolistes. A la inaplicació de la vehicularitat del català s'hi suma la del decret d'escola inclusiva per la manca de recursos i pel maltractament sistemàtic del personal PAE, que és imprescindible per fer efectiva una inclusió real.

Tot i aquest panorama, La Intersindical assumim que hi ha una certa desconexió entre molts docents i els sindicats: les dades de participació a les eleccions i a les vagues així ho avalen. En alguns casos hi ha dificultats econòmiques, ja que el cost que representa la vaga és substancial i la inflació ha posat contra l'espasa i la paret un cos funcional que ha perdut un 25% de poder adquisitiu els últims 15 anys. Tanmateix, l'única força del col·lectiu docent és buidar les aules i omplir els carrers. Cal exigir la reversió total de les retallades, l'elaboració d'un currículum realista, visibilitzar l'oposició a l'avançament del calendari, demanar suport a la conselleria quan el col·lectiu sigui maltractat i exigir que els i les que hi som, ens quedem. Cal organització als centres i preparació per reprendre la lluita el setembre.

Així mateix, i de cara al curs que ve, la Intersindical proposem al col·lectiu docent que ens organitzem per emprendre mesures de pressió alternatives, com ho seria el fet que els centres educatius suspenguessin de manera indefinida totes les colònies i la programació d'activitats fora dels centres educatius mentre el Departament d'Educació no s'avingui a negociar la reversió de les retallades i les imposicions que els darrers anys ha perpetrat per la porta del darrere.

Per acabar, La Intersindical fem una crida a totes les forces sindicals i al conjunt de la comunitat educativa perquè ens unim i organitzem una vaga a principis del curs que ve. Només amb una unió àmplia hi haurà la capacitat de desfer l'enrocament del Departament.

Unim-nos pels drets laborals. Plantem cara a les retallades!

Països Catalans, 24 de maig de 2023.

La Intersindical Educació

Diferents mitjans d'informació s'han fet ressò d'aquesta. Aquí podeu llegir les diferents notícies publicades:

El PuntAvui

Vilaweb

El Món

Social

La formació al llarg de la vida: desconeguda i desnodrida

Article publicat al Diari de l'Educació el dia 27 de febrer de 2023. [Aneu a l'article]

Parlar de segones oportunitats (i terceres, quarts, cinquenes, etc.) i de formació al llarg de la vida és fàcil i queda bé. Tanmateix, s'estan duent a terme les accions necessàries per garantir-hi un accés efectiu i enriquidor per a tothom? La resposta: seguiu llegint.

Temps era temps, quan el record de la dictadura era quasi el present, les taxes d'analfabetisme de la població difícilment avalaven l'Estat Espanyol com a membre digne de ser partícip de les organitzacions democràtiques occidentals. Quantes àvies i avis no ens n'han parlat, de la seva infantesa al camp o a la fàbrica? L'escola, per a molts pares de la classe treballadora dels anys 70, va ser un lloc que van trepitjar de resquitlló i on, amb sort, van aprendre les lletres i les quatre fórmules matemàtiques. És per això que, amb l'arribada del nou règim, va començar a haver-hi pressió per establir un servei d'atenció educativa per a les persones adultes i, a poc a poc, es va anar bastint una xarxa de centres de formació d'adults (CFAs) per tot el país que, finalment, l'any 2006 passà a formar part de l'entramat organitzatiu del Departament d'Educació.

Actualment, doncs, ens trobem amb 156 CFAs a Catalunya, en els quals quasi 1000 docents desenvolupen una tasca docent que dona servei a vora 55.000 alumnes que es reparteixen en un ventall molt ampli d'ensenyaments, que van des de la lectoescriptura més bàsica fins a la preparació de proves d'accés a graus i a la universitat per a persones majors de 25 anys, passant pel GES (ESO per a adults), l'anglès i el francès com a segona llengua, el català i castellà per a novinguts o el COMPETIC, amb què s'acredita la competència digital. Aquestes xifres no són menors; per a posar-les en perspectiva podem esmentar que la Universitat de Girona té matriculats uns 15.000

estudiants. És per això que costa d'entendre l'abandó i l'oblit sistemàtic a què ens té acostumats el Departament d'Educació.

Als CFAs hi trobem el sùmmum de la diversitat que tant agrada als alts estaments nostrats -els fills dels quals assisteixen a escoles molt poc diverses, tot s'ha de dir-, amb un alumnat que va dels 16 als 80 i escaig anys, amb un percentatge d'alumnat nouvingut molt elevat i amb unes necessitats tan àmplies com específiques. Són un lloc de trobada, un lloc on es teixeixen unes relacions socials improbables, però altament enriquidores. És allà on la Paula, de 17 anys, ajuda i aprèn de la Charo, de 84. Sens dubte, qualsevol pensaria que això requeriria d'uns materials adaptats i una formació específica per als professionals que hi treballem.

Tanmateix, la realitat és que quasi no tenim formació per part del Departament i que aquesta és inexistent per part de les empreses privades que s'hi dediquen. També és cert que els materials específics brillen per la seva absència i que cada escola, al llarg dels anys, ha anat creant i adaptant uns materials propis, sempre comptant amb la bona feina i la bona fe dels docents que ens dediquem a la formació al llarg de la vida.

Ara que els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) estan tan de moda, no és sobrer esmentar que l'objectiu número 4 diu així: *“Cal garantir una educació inclusiva, equitativa i de qualitat i promoure oportunitats d'aprenentatge al llarg de la vida per tothom”*. Per què, doncs, ens trobem amb tants centres que només tenen cinc aules poc adaptades per donar servei a 500 o 600 alumnes? Per què aquesta manca de materials didàctics específics per a les seves necessitats? Per què aquesta manca de suport a la diversitat en els que possiblement són els centres més diversos de Catalunya? Per què aquesta discriminació envers la població de comarques com ara la Terra Alta o la Cerdanya, que no poden accedir a la formació suscita, ja que el seu CFA més proper es troba a 40 o 50 kilòmetres? Per què aquest silenci sistemàtic sobre el que passa i fem a les escoles d'adults?

Un altre dia, si voleu, podreu llegir sobre la necessitat imperiosa d'estabilització del cos docent als CFAs, ja que fa més de deu anys que les places d'aquests centres no surten a concurs de trasllats. Per avui, però, ja en tenim prou. El cas és que la formació al llarg de la vida necessita un salvavides, perquè ara mateix se sosté exclusivament amb la feina i dedicació dels nostres professionals, i del bocaorella dels nostres alumnes, que són el nostre millor altaveu en aquesta Catalunya governada per unes persones tan d'esquerres com neoliberals, que volen uns serveis prèmium a cost zero. I, com dirien les nostres sàvies àvies, ningú no regala *duros* a quatre pessetes.

Pere Borrull

Professor de llengües per a adults. Ensenyar és aprendre, i potser aquest és el fet distintiu més bonic de la docència. Alliberat de la Intesindical-CSC

Formació sobre l'elaboració d'una Situació d'Aprenentatge

Tal com vam anunciar durant la formació que vam organitzar el passat 11 de maig, us en compartim tot el material. A continuació trobareu els recursos disponibles:

- Vídeo de la formació: us proporcionem un enllaç al vídeo complet de la formació, on podreu recuperar tots els detalls i les explicacions de la situació d'aprenentatge. És òptim per a repassar els continguts i aprofundir en els conceptes que es presenten.

ATENCIÓ! En la formació que teniu al vídeo es diu que per lliurar la situació d'aprenentatge es necessita la signatura digital, tot i així, consultada la normativa, ens en hem adonat que no és així. De fet la normativa no especifica res, per tant, haureu d'esperar a rebre instruccions dels vostres tribunals al respecte.

[Ves al Youtube]

- Presentació: us oferim una presentació en format digital que inclou tot el material visual utilitzat durant la formació. És una eina molt útil per a revisar els punts clau i els recursos que es van presentar durant la sessió.

Presentació_Formació_sobre_les_Situacions_d'Aprenentatge_pptx

[Descarrega l'arxiu]

- Fitxa d'exemple d'una situació d'aprenentatge: per aprofundir encara més en la comprensió de com crear una situació d'aprenentatge efectiva, us facilitem una fitxa d'exemple que il·lustra com s'ha d'estructurar i desenvolupar una situació d'aprenentatge en concret. Aquest recurs us pot ajudar a aplicar els principis teòrics en un context pràctic.

Fitxa Situació d'Aprenentatge

[Descarrega l'arxiu]

A més a més, volem aprofitar per encoratjar-vos a afiliar-vos a la Intersindical, el sindicat independentista i de classe de Catalunya. Afiliant-vos tindreu l'oportunitat de participar activament en la defensa dels drets laborals i en la promoció dels valors independentistes, així com en altres causes importants per a la classe treballadora. És una manera de contribuir al moviment i de fer sentir la vostra veu.

Modificació instruccions d'inici de curs

Després de la pressió que hem exercit les forces sindicals, el Departament modifica les instruccions d'inici de curs d'aquest any i el vinent i manté el redactat anterior sobre el juliol.

Així doncs, el juliol del 2023 i 2024 els docents no haurem d'anar als centres llevat de casos en què sigui molt necessari i excepcional. Contra les retallades dels drets laborals i les condicions de treball i formació, ens trobaran de cara.

La Intersindical, amb els coordinadors informàtics

La situació dels coordinadors informàtics dels centres educatius a Catalunya és insostenible. Els membres de la Intersindical s'han reunit amb els @CoordinadorsC per tractar aquesta problemàtica. La càrrega de feina que han d'atendre és del tot excessiva i no se'ls reconeix adequadament la seva tasca. Per això, demanem diverses mesures per millorar la seva situació.

En primer lloc, demanem que els coordinadors tinguin un complement retributiu que estigui en concordança amb les seves hores de dedicació. És necessari que aquestes hores de treball es valorin adequadament perquè els coordinadors puguin fer front a les seves tasques amb la dedicació i la motivació que requereixen.

A més, també es reclama un augment d'alliberament d'hores lectives per al desenvolupament del càrrec de coordinació informàtica. Aquesta mesura permetria a aquests coordinadors disposar de més temps per organitzar les activitats del centre i portar a terme les seves tasques amb més eficàcia.

Finalment, la Intersindical demana la contractació de prou tècnics informàtics als centres que intervinguin en tots els dispositius, sense distinció. Això ajudaria a agilitzar les tasques informàtiques i tecnològiques dels centres i a garantir que tot funcioni de manera correcta.

En definitiva, la situació dels coordinadors dels centres educatius a Catalunya requereix una resposta urgent. Cal que l'administració escolti les seves reivindicacions i prengui les mesures necessàries per millorar la seva situació laboral. La salut laboral de tot el personal docent és essencial per garantir una educació de qualitat per a tots els estudiants.

Prou barracons!

El Principat de Catalunya va tancar el curs passat amb 1.006 barracons, distribuïts en 421 centres. Malgrat que el mes de novembre passat el conseller d'Educació assegurava que «per primera vegada en 15 anys el sistema educatiu català ha baixat dels mil mòduls prefabricats», la realitat és que hi ha 975 barracons (506 en primària i 469 en secundària) que corresponen a 411 centres educatius, i que fa 7 i 10 anys ja hi havia menys de 1.000 barracons (al curs 2015-2016 eren 995 i el 2012-2013 n'hi havia 997), segons xifres del mateix Departament. El 2020-2021 hi va haver un pic de 1.046 barracons per la urgència d'espais provocada per la pandèmia.

Els barracons no només són precaris i insegurs, sinó que també afecten negativament la salut i el benestar dels estudiants i del personal docent. A més, els barracons poden limitar l'accés a l'educació per a aquells que necessiten més suport o atenció, com ara els estudiants amb discapacitats o les persones amb necessitats especials.

Així doncs, és urgent que el departament d'Educació inverteixi en la construcció d'escoles permanents i infraestructures educatives adequades per a garantir l'accés a una educació de qualitat per a tots els estudiants. Aquesta inversió no només millorarà la salut i el benestar dels estudiants i del personal docent, sinó que també promourà l'èxit acadèmic i la igualtat d'oportunitats per a tots els estudiants.

En resum, els barracons a l'educació són una mostra clara de la manca d'inversió en educació i de voluntat de tenir infraestructures adequades.

Prou barracons !

Intersindical-CSC